

SÈRIE 4

1.1.

Un guió literari és un document de producció que ofereix el contingut de l'obra audiovisual amb els detalls necessaris per a la seva realització. Es divideix en seqüències o escenes on es mostren les accions i els diàlegs dels personatges. En el guió literari s'expliquen els esdeveniments, la descripció de l'escenografia i totes les indicacions útils per a entendre la situació emocional dels personatges.

Un guió tècnic és un document de producció que conté tota la informació necessària per a enregistrar cada un dels plans de l'obra audiovisual. Ha de mostrar la planificació en seqüències i plans, donant totes les indicacions tècniques, com l'enquadrament, la posició de les càmeres, la decoració, el so o la il·luminació.

(1,5 punts)

1.2.

El diafragma és un dispositiu en forma de disc que proporciona a l'objectiu de la càmera la capacitat de regular l'entrada de llum. Les variacions en l'obertura del diafragma s'especifiquen amb el nombre f , que és la relació entre la longitud focal i el diàmetre d'obertura.

(1,5 punts)

1.3.

Un pla amb angle càmera contrapicat és aquell que té una angulació obliqua inferior de la càmera, la qual s'ha de posar mirant cap al cel. Això dona sensació de poder i control.

(1,5 punts)

Opció A

2.1.

Les redaccions poden ser molt diverses, per això es valorarà en la resposta la bona estructuració i exposició de les idees bàsiques i la capacitat de desenvolupar un discurs narratiu clar i sintètic en referència a l'anàlisi de la imatge. Dins de la valoració de la competència d'analitzar visualment la imatge, s'avaluarà positivament l'abundant utilització de terminologia pròpia de la matèria i la comprensió d'allò que es demana.

Els conceptes mínims que han d'estar presents a la redacció són:

Estructura dels elements que componen la imatge: ens trobem davant d'una fotografia en pla general amb angulació frontal. Una de les característiques més destacades d'aquesta imatge és la gran quantitat d'elements que la componen, especialment la multitud de rètols i la densitat cromàtica, arribant a la saturació visual. A la part inferior, destaquen les línies grogues del pas de vianants i el carrer on el punt de fuga és molt evident (amb un cotxe gairebé imperceptible al final).

Valoració cromàtica: és una fotografia amb una gran densitat cromàtica. No hi ha predomini de colors freds o càlids, la barreja de colors és la tònica. En tot cas, visualment el valor cromàtic que predominaria serien les franges horitzontals del pas de vianants, però molt mitigades amb la resta d'elements cromàtics.

Les textures: la major part de les textures presents són llises, menys les que s'intueixen del terra i les franges del pas de vianants.

(3 punts)

2.2.

Es tracta d'una imatge en pla general i angulació frontal. El pla general es fa servir per a visualitzar completament els models i enquadra tots els elements de l'escena. Es correspon amb una distància social pública i el seu valor expressiu és de presentació i context. La funció més habitual del pla general és la funció descriptiva, ja que mostra un escenari determinat, un paisatge o una multitud, donant més rellevància al context que a les figures o personatges.

Pel que fa a l'angulació frontal, aquesta també té un caràcter merament descriptiu, denota normalitat, no aporta un valor expressiu concret.

(2 punts)

2.3.

El retrat és un gènere fotogràfic que vol mostrar les qualitats físiques o morals de les persones que apareixen a la fotografia. Ja des dels inicis de la fotografia era una pràctica molt habitual, primer amb fotògrafs ambulants i després amb les possibilitats que donava l'ambient dels estudis fotogràfics. El retrat ha evolucionat juntament amb la història de la fotografia, motiu pel qual s'ha vist impregnat pels diferents corrents artístics.

El fotoperiodisme és la representació gràfica d'un esdeveniment en qualsevol dels seus formats (escrit, digital o audiovisual) vinculat amb l'actualitat. Com a gènere periodístic s'organitza en seccions i especialitats, així podem parlar de fotoperiodisme de guerra, polític, esportiu, etc. El fotoperiodisme comparteix, tot i que amb matisos, els principals trets diferencials del periodisme. Les seves característiques principals són l'actualitat informativa, l'objectivitat (el fotoperiodisme ha de fugir per definició de qualsevol manipulació de la imatge prèvia o posterior a la seva realització) i les qualitats estètiques (en el fotoperiodisme coincideixen la voluntat periodística de reflectir la realitat amb la capacitat de l'artista plàstic d'evocar sensacions i sentiments mitjançant les seves imatges).

(2 punts)

Opció B

2.1.

Es tracta de dibuixar una sèrie de nou dibuixos. S'ha de valorar que l'alumne ha entès i sap aplicar els tipus de plans demanats, els quals han d'estar correctament realitzats i identificats, bé amb el nom complet o amb les abreviatures habituals. Es valorarà la qualitat gràfica en la realització dels dibuixos i la coherència narrativa, és a dir, el fil conductor.

(3 punts)

2.2.

Apocalypse Now pertany al gènere cinematogràfic bèl·lic. Aquest gènere busca mostrar l'ambient trist i de desolació de la guerra, les seves conseqüències, les seves històries i els seus personatges. Les principals característiques són: recreació històrica (es narren els esdeveniments històrics de diferents guerres o les intrahistòries dins de la història); es mostra l'ànima humana (a través d'aquestes pel·lícules es veu el caràcter polièdric de l'ésser humà); sacrifici per la pàtria; dolor, drama i supervivència; són eines de denúncia; i actuen com a elements propagandístics.

Les guerres més representades al cinema han estat la Segona Guerra Mundial i la Guerra de Vietnam, un exemple de la qual és *Apocalypse Now*.

El fotograma mostra un dels moments més coneguts de la pel·lícula, amb els helicòpters nord-americans a punt d'entrar en acció i l'ària de la *Cavalcada de les Valquíries* de Wagner sonant de fons.

(2 punts)

2.3.

Parlem de *so diegètic* quan la font del so es troba a l'espai fílmic, és a dir, pertany a la història narrada. És un so real. Un exemple seria la música que sona en aquells moments en una ràdio que surt a l'enquadrament.

En canvi, un *so no diegètic* és aquell en el qual la font del so no té res a veure amb els elements que surten a l'escena narrada, no té relació directa amb ells, es troba fora de la història. Un exemple seria la veu *en off* que narra una història, nosaltres com a espectadors la sentim, però els personatges de l'acció no.

(2 punts).